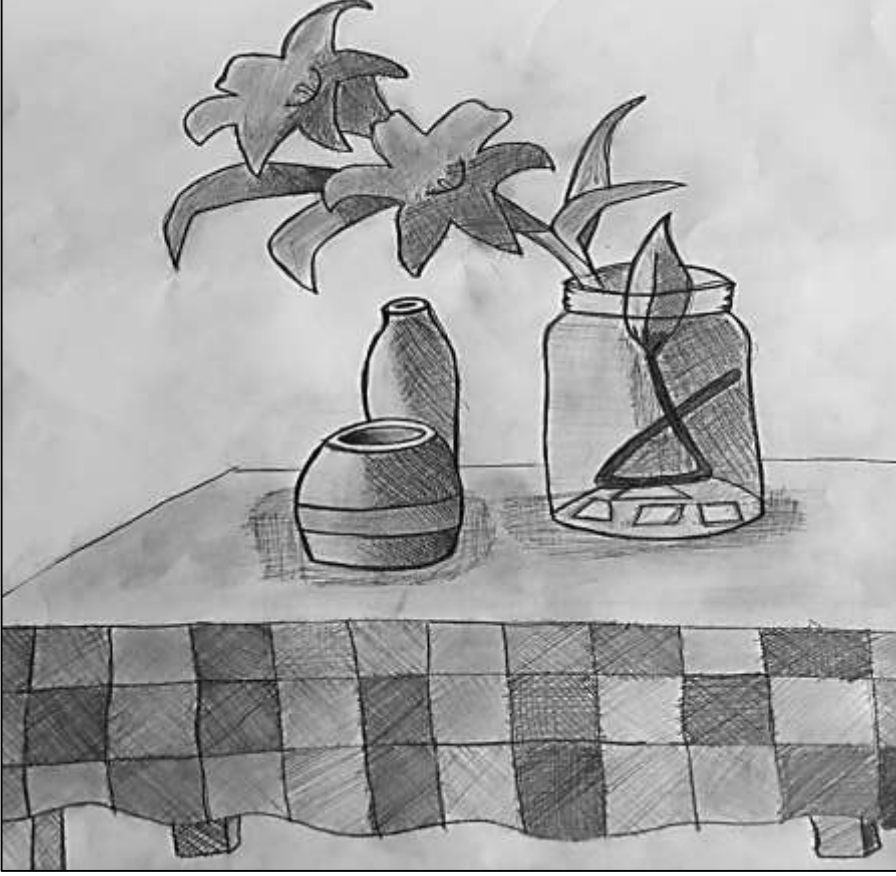

A T Ö L Y E

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Emir DOLUCA

Berat ŞEN

NASIL DÜŞLERSEN ÖYLE GÖRÜRSÜN

Yaşamı nasıl algılıyorsak öyle yaşıyoruz diyenler yanılmıyorlar galiba. Kendiniz nasıl bakıyorsanız öyle düşünürsünüz. Bakış açımızı zengin biri olarak belirlersek, fakirler hakkında daha az, daha düşüncesiz ve daha tatsız bir hayat öne sürülür bence... Bir fakirin bakış açısından anlatsak ne kelimeler yeter ne de satırlar efendim fakir olmak farklıdır. Çünkü bir hayatı dolu dolu yaşamak varken Rabbim buyurmuş ki; Fakirlik onlar için birer imtihan olmuş ama istediği kadar fakir olsunlar kendisini bilip de azmedip çalışırsa o; ne kendini üzer ne de Rabbi'nin ona verdiği imtihana yenil düşer. Yeter ki kendisi kaybetmesin, hatalara kucak açmasın.

Bir erkeğin bakış açısından bakılırsa kadınlar onun nefesine ayrı bir tat verir. Cins, ırk, zengin, fakir, dindar, dinsiz... Hepsi de düşlediklerine yenik düşer. Aklımızda düşündüklerimiz olduğu için farklı açılarla bakarız. İbadete gönlünü vermiş, akli nefisini geçecek birisi ya da birileri olmak en güzeli... Belki hayal kurarlar isterler, dua ederler ancak olmazsa onlar için en hayırlısı budur ve istediğini alamazsa Elhamdülillah verilirse şükür sunarlar. Bu yüzden insan her daim kendi bakış açısını değiştirmeli ve asla hiçbir şeyi boş görmemelidir. Bir resimde kaç tane ayrıntı varsa onu sayabilmelidir insan. Değişen pozları yapılandırmalıdır.

Huyunuz, ruhunuza işlemin efendim. Kendinizi kaptırmayın. Dünya da çerçeve gibidir; sadece gördüğün kareyi yorumlarsın, ayrıntısını değil.

Ümit YAŞAR

YALANLARI YAK

İnsanoğlu yanıldı
Yalan peşinde koştu
Yanlışların ardından her şeyleri boştu
İyi değilsiniz siz ömrünüz hep tozdu
İnsanlık öğretmeyin kullandığınız kozdu

Geçmişe dair kalan sadece anılar oldu
Bu masum gözlerin sonu kan ağlayarak doldu
Her şeyin bir ilki vardı bizim için bu sondu
Gel diyemem sana artık kalbimde yer yoktu

Kalmadı hayallerim nerede o gülüşlerim
Bırakın gidin artık ben hep onu düşlerim
Sol yanım yıkıldı benim ümidi boşverin
Yüreğimde kalan aşk izleri zaten derin
Hayallerde kaldı kar
Benim odalarım dar
Benim ipliği çözülmemiş umutlarım var
Yarın ya da bir gün ölürsem unutma yar
Bu dünyada ne yaparsan yap onlar sana yarar

Emrah Yavuz

BEYAZ KAĞIT, KARA YAZI

Herkesin içini dökmek istediği bir kağıda muhtaç kalmış hayaller... Mutlu yaşamak, umudu kaybetmemek, yitirmemek için bir takım hayaller... Benim hayallerim mesela; huzur beklediğim bir takım hayallerim... Altın kafeste tutulan değil, yıkık duvarların üzerinde esinlendiğim bembeyaz yazıları... Bugün beyaz yazıyorum, hayallerimi gerçekleştirebileceğim birisi olmasa da hayırlısı diyorum. Ben kağıtlarımla da hayal kurabilirim çünkü; beni anlayan bembeyaz dizileriyle şeritlenmiş sayfalarımla... Kara da olsa kalemimiz...

Umudunu yitirmek istemediğim hayallerim. Balon gibi havalanıp, kuş gibi hafif olan hayallerim. Yanlış kişilerin ellerinde patlayıp yük gibi ağırlaşan değil.

Yanlış kişilerden de uzağım, kirlenmelerini istemiyorum. Ne de değişmesini... Çocuk gibi neşelerim şimdi tebessüm şeklinde.

Bilirim ki mutluluğa yelken açtım. Rüzgarı hayallerim varsayarsak gemimi de mutluluğum, hayatım; kesilmesin o rüzgar yarı yolda kalmak istemiyorum. Dalgalar batırmaya çalışsa da fırtınadan hep uzak duruyorum.

Burkay Berk SAĞBAZAR
BENİM HİKÂYEM

Bir Pazar akşamı, uyuyakalmışım. Uyandım. Sanki bugün farklı bir gün idi. İçimde bir sıkıntı... Her neyse. Jilet gibi giyinip çıktım. Rüzgâr çok sert esiyordu. Dökülen yapraklar bir o yana bir bu yana savruluyordu. Upuzun sokaklar bomboştu, ucu bucağı gözüküyordu. Sokak lambaları nedense gözüme çok hitap ediyordu bu akşam.

Telefonum çaldı. İçimdeki sıkıntı telefondaki sesle gerçeğe büründü sanki. Kardeşlerimi, yani mahalledeki arkadaşlarımı esir almışlar. Onları kurtarmak için benden fidye istediler. Bir ahırda olduklarını, saat 10'a kadar vaktim olduğunu söylediler. O zaman bir intikam duygusu oluştu içimde ve dedim "Burkay, işte o zaman, bu zaman. Yap elinden geleni, ihtiyaçları var sana.". Durmaksızın koştum, bir yandan zihnim planlarla meşguldü. Hala koşuyordum, köşe başında taksiyi görünce oraya yöneldim. Atladım taksiye. Ölüme gidiyordum resmen ama benim ailemden ve onlardan başka kimsem, hiçbir şeyim yoktu. Gerekirse onlar için ölürdüm.

Gittim, gittim ve oraya ulaştım. Kafamda planlar oluşturmuştum gelene kadar. Polisleri mi arasam diye düşündüm fakat beni uyarılmışlardı, polise haber verirsem onların hayatlarını tehlikeye atmış olacaktım.

Uzaktan baktım. Kapıda birkaç adam duruyordu. Üniformalılardı, kafalarında da maske... İçeriye nasıl sızabileceğimi düşündüm. Arka tarafta bir tanesi tekti. Oraya gittim. Tümsek vardı hemen önünde, bayağı da büyük. Koştum, koştum, zıpladım ve ne olduğunu fark edemeyen adama okkalı bir tokat yapıştırdım. Adam bayılmıştı. Onun üstündekileri ben giyindim, onu da kıyıdağı çöplüğe attım. Evet, sıra bendeydi. Onlardan biri gibiydim artık.

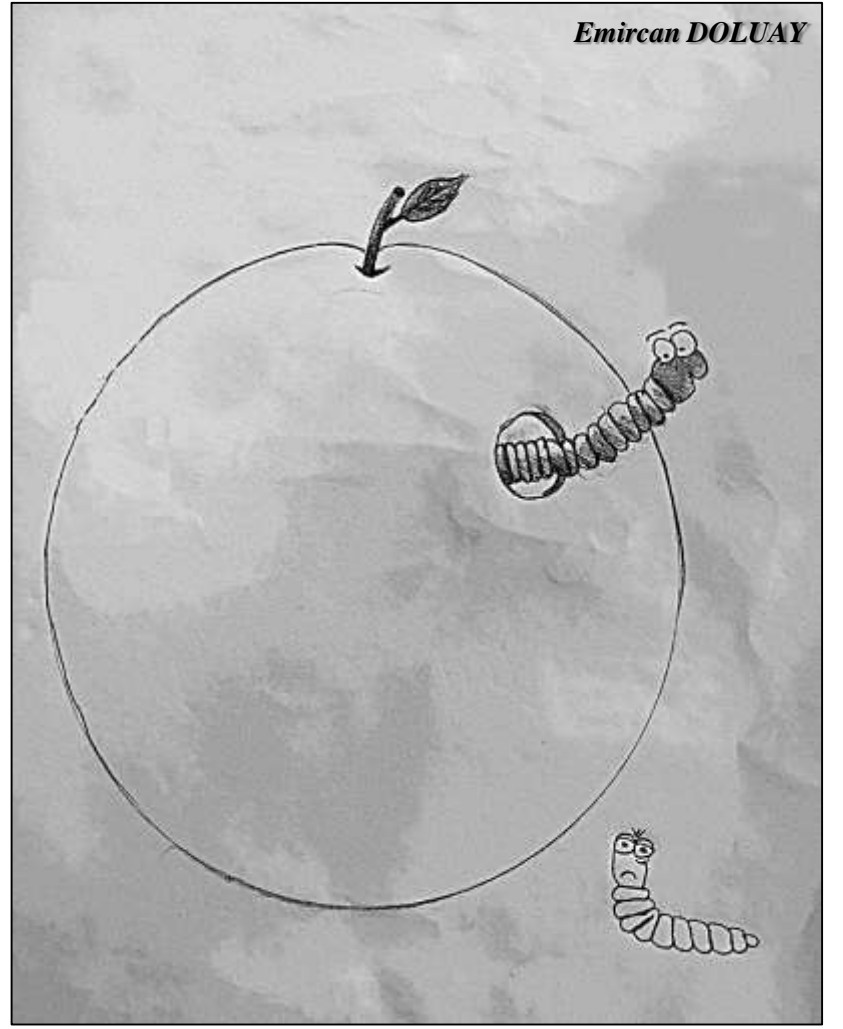
Arkadaşlarımın korkusunu hissedebiliyordum. Sanki kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Cesur CİCİ
AŞKIN ADI ELIF

Bir zamanlar bir öğüt almıştım annemden. Der ki; "Dünyada iki tür insan vardır oğlum. İyi insanlar ve kötü insanlar.". O günden sonra öğrendim ki aşkın adı sevdiğim kadının adı olacaktı.

Hadi gelin şu aşkın adını sevdiğiniz kızın adını koyalım. Doğrudan " Aşkın Adı Merve, Ayşe Fatma, Hayriye" koyamazsınız. Aşkın adını koymanız için sevda denilen olayı yaşamalısınız. Sevda ise bir muma benzer. Eğer mum' u yakan kişi (sevdiğiniz kız veya erkek) eğer mum' a (yani sana) ihtiyacı varsa ve mum' u çok seviyorsa asla bırakmak istemez. Çünkü o kızın karanlık hayatına aydınlık getirmiştir. Bana da soracak olursanız şayet seninkinin adı neden Elif diye, sebebi mumu', sadece iyi birisi olması.

Emircan DOLUAY

Onlar gibi kapıda dikildim, adamdan aldığım telsizle arkadaşlarımı esir edenleri kandırmaya karar verdim. "Dışardalar, çabuk çıkın!" dedim. Yemimi yutmuşlardı, hepsi de sazan gibi atlamışlardı. Fırsattan istifade içeri koştum, arkadaşlarımı omuzlayıp dışarı çıktım. Yem attığımı anlamışlardı ve peşimizden koşmaya başladılar. Biz ise koşarak onlara fark atmıştık bil. Yoldan geçen bir kamyonun kasasına atladık. Onları tamamen atlatmıştık artık. Sessizce hem gülüyor hem ağlıyorduk. O kadar yorulmuştuk ki orada uyuyup kaldık.

Amma velakin mumu' nu yarıda söndürüp gitmesi o mumu tamamen kırık bir kalple yarı yolda bırakması, mumun hep yarım kalmasına sebep oldu. Ta ki o mumu başka birisi yakana dek. Artık sevmiyorum ama onla yaşadığım anları da unutamıyorum. Size bir öneride bulunayım. Asla kendinizi o kişiye aniden bağlamayın o kişi size tamamen bağlanana dek. Çünkü sonunuzun benim gibi olmasını asla istemem. Şunu da söylemeden geçemeyeceğim; asla dış görünüşe aldırmayın. Çünkü kimi insanlar var parası pulu yok, şişman birisi veya biraz çirkin birisi ama adam gibi adam ve onurlu, kimi insanlar var yakışıklı ama tek kelimeyle adam değil. O yüzden uçkurumuza yenik düşmeyelim. Ne demiş bir söz; "İnsanlar hep böyledir, kimileri yalan kimileri yılan. Çok azdır ADAM gibi kalan."

Gerçek aşkın adını koymak çok az kişiye nasip olur. Umarım aşkın adını koyabilişsinizdir.

Faruk BAYDAR

Çalışmalarım meyvelerini sonunda vermişti. Bu sayede yüzbinlerce insanın hayatını kurtarabilirdim. Bir bilim insanı olarak adıma tarihe yazdırdım. Ve artık çok daha mutluydum, hayallerim gerçek olmuştu...

Yaşar YALAMA

YAŞANACAK BİR GÜN

Yirmi yedi yaşındaydım, evliydim ve bir çocuk babasıydım. Hayallerimdeki mesleğe kavuşmuştum. Çok önemli bir araştırma hastanesinde beyin cerrahı olmuştum. Girdiğim ameliyatlarda onlarca hastamı tedavi etmiştim. Yine sıradan bir gündü. Bugün bir kişiyi muayene edecektim; ama bu sıradan biri değildi. Hastam Türkiye'nin başbakanıydı, yani ülkemini! Çok şaşırdım. Etrafında onlarca koruma vardı, çevremi sarmışlardı. Acilen ameliyathaneye almam gerekiyordu. Ameliyat masasına geçmişim çok heyecanlıydım. Ameliyat başlamıştı, ben de dahil on uzman doktor ameliyat masasının başındaydık. Sonunda ameliyat bitmişti ve çok başarılı geçmişti. Bu sefer adıma tüm dünyaya duyurmuşum ve bu benim için büyük bir başarıydı.

Artık otuz üç yaşına gelmişim. Bir çocuğumuz daha oldu çok mutluyuz. Mutlu bir günü daha geride bıraktık. Benim ikinci bir hedefim daha vardı. Günümüzde yaygın olan bir hastalığa kesin tedavi bulmaktı. Bu hastalık kanserdi... Yaptığım bir çok deneyde başarısız olmuşum; ama yılmadım. Çalıştım çabaladım...

Hasan ŞAHBUDAK

YARINIMDAN HABER VER

Bana yarınımdan haber verin
Tekrar aynı hataya düşmemem için
Gerçekleri söyleyin de gözlerim açılsın
Aklım yarınlar için

Benden çaldığınız umutlarımı verin
Ağır gelir sonra vicdan azabım
Hepsi senin içindi
Gönlüme bıraktığın derdi ele verdim

Sabahları dilim bir yara
Aklım uçmuş, kapkara
Geride kalan umutlara
Son kez elveda

Bugün ölürüm yarınlar belki
Dünler geçirmiş bütün vakti sanki

Mustafa Mert DEMİRCİ

AŞKIN BUGÜNKÜ PENCERESİ

Kimsenin umudu kalmadı aşktan yana. Kiminin aşkı üç günlük kiminin beş. Herkes yalandan sever oldu, kimse cesaret edemez oldu gerçek aşka. Biliyordu aşka düşerse kanatları yanacaktı, korktu.

Eskiden seven sevdiğinin elini bile tutamazdı. Özgür olmadığından değil ona olan aşkından. Hayal kurardı ona dair. Korkardı belki Allah'tan elini tutsam günah olur mu? İncitirsem hesabı sorulurdu. Peki ya şimdi? Ne oldu bu insanlara? Niçin kendilerinden bu denli geçtiler? Neden değer verilmez, kıymet bilinmez oldu? Peki ya bu evlenme programları... Oraya gidenler evlenmek, yuva kurmak için mi gidiyor? Yoksa popülerlik uğruna mı her şey? Kimisi eline mikrofon almış şarkı söylüyor meşhur olmak için, kimisi de şu kadar para yetmez ki bana(!) hesabında. Eğer gerçekten sevmek, aşık olmak için gitselere bunları hiç sorgularlar mı? Gerçek sevenler bir simit yesek doyarız, seni görsem yeter deseler de uzak kalıyorlar birbirlerine.

Oysa aşk budur, böyledir; imkansızlığın içinde imkan yaratmaktır. Öyleyse yapma insanoğlu yapma. Popülerlik uğruna heba etme yaşanılabilir güzel sevdaları...

Yasin SUCU

Kadir KÜÇÜK ORMANDAKİ BARIŞ

Uzaktaki ağaçların arasından bir ses geliyordu. Gittim baktım ki çiçekler halay çekiyor, ağaçlar dans ediyor, sarmaşıklar şarkı söylüyordu. Bir anda gördüklerime inanmıştım fakat olanlar gerçektir. Gariplikler oluyordu ve ben bu gariplikleri çok merak etmiştim. Öğrenmem lazımdı olup bitenleri; sarmaşıklara sordum nedir bu durum diye, sarmaşıklar: “Bugün barış günü; hayvanlar avcılarla, ağaçlar oduncularla, balıklar balıkçılarla barış günü kutluyor.” dedi. Aslanlar ceylanlarla muhabbeti kaynatmış, kediler farelerle gülüşüp şakalaşıyordu. Hemen koşa koşa göle gittim. Bir de ne göreyim! Gölde ne kadar balık varsa suyun üstün çıkmış, kasıla kasıla yüzüyorlardı. İşte o gün çok mutlu olmuştum. Mutluluğumun sebebi ise doğadaki hayvanlara, bitkilere bundan sonra hiç zarar gelmeyecek olması ve istedikleri gibi yaşayacak olmalarıydı.

Garip geldi mi size anlattıklarım? Çok mu zordu bu hayal ettiklerimin gerçek olması? Belki canlılar gerçekleştirebilirdi bu tahayyül ettiklerimi ancak insan... İnsanlar da böylesine kucaklayabilir miydi birbirini? Öfkesine yenilmeden, hırs gıysisini bir kenara bırakıp sadece merhamet ve muhabbet duygularıyla hareket edebilir miydi?

Duygularımızı öyle uç noktalarda yaşıyoruz ki ya çok mutluyuz, umutluyuz, iyiyiz, seviyoruz ya da tam tersine çok karamsarız, kötüyüz, mutsuzluk için türlü bahaneler bulup sevmekten vazgeçiyoruz. Siyahın beyaza aşkı, yakışırılığı göz zevkimizi okşuyor ama zıtlık olarak baktığımız zaman da beynimiz uyuşuyor. Tenlerimiz, beğenilerimiz, hoşnutluklarımız, zevklerimiz uyuşmasa da beyinlerimizin uyuşması için hiçbir engel yok.

Beyin öyle bir varlık ki pek çok noktası bulunan ve milyonlarca köşeciği olan... Köşecik ki içini umutla, sevgiyle, merhametle, koşulsuz şartsız kabullenmelerle doldurabileceğimiz.

Zor gibi görünse de aslında her şey bizim elimizde, nefsimizde. Ormanda barışı hayal ettimse ben, hayallerle bütün dünyayı kuşatabiliriz. Dengemizi bozmayalım; dünyamızdaki, zihnimizdeki, hayallerimizdeki...

Cemil CİCİ ZOR HAYAT

**Kimin ilkleri olmuş da sonları yokmuş
Kim kandırmış da bizleri hayattan soğutmuş
Sanki bi iç savaş, kimsesi yokmuş**

**Güllerimizi kökünden söküp alan
Sen değil misin canımdan can alan**

**Hayat zorlu bir konfigürasyon
Ben vardım hayatın en soğukluğunda**

**Yanında her daim son bir gülümseme ile
Yanlış insan arkasında yandı bir can
Sonra gözükmeyen geleceğin eşiğinden
Gelen sendeki acı yaşam**

Ersin ARSLAN ÖLMEK Mİ, YAŞAMAK MI?

Ölmek mi, yaşamak mı?. Asıl mesele ne burada?. Yaşadığımız hayatta ne yaşadığımız mı?. Yoksa ahirette vereceğimiz hesaplarımız mı?.

İnsan neden doğar?. Çoğu kişi “Allah’a kulluk etmek için” derler. Aslında bu düşünce de doğru. Amma velakin bu dünyaya gelme amaçlarımızdan biridir Allah’ a kulluk etmek. Peki bir insan başka neden dünyaya gelir biliyor musunuz?. İnsan ölmek için dünyaya gelir. İnsan doğabilsin ki ölebilsin. Ve kundağa girdiğimiz andan itibaren mezara kadar ne yaşayacağımız da önemli bu yalan dolu hayatta. Ve mezara ne götüreceğimiz de önemli. Mezarda ferahlık mı göreceğiz, yoksa azap mı çekeceğiz?. Bu insanın kendisine bağlıdır. Ve bazı insanlar bir konuda aklını kullanamıyor. O konuda şu; Aslı mesele yaşamak mı?, yoksa ölmek mi?. Bazılarımız ölmek der, bazılarımız da yaşamak der. Sizce hangisi doğru?. Yaşamak mı?, ölmek mi?. Bu sorunun cevabını asıl bilenler askerlerdir. Çünkü bizden daha çok onlar biliyorlar. Nedeni ise askerlerin normal bir insandan birçoğu konuda daha da üstün ve bilgili olmasıdır.

İşte hayatın asıl sorularından biriside budur. “ Yaşamak mı?, Ölmek mi?.” Asıl mesele nedir biliyor musunuz? Asıl mesele yaşamak. Çünkü biz yaşadıkça bu vatan bizimdir.

İMTİYAZ SAHİBİ
İdris KARAKUŞ
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Büşra YILDIRIM

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Fatma CANGİR
GÖRSEL DANIŞMAN
Zehra Bürde ÖZÇELİK

YAYIN KURULU
Zeynep SÜRMEİ
Figen CENGİZ

OKUL ADRES TELEFON
FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ
Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14
ÇUBUK 0 312 837 65 50